

Nabal, Abigail, David

Men kan zeggen dat er twee manieren van reageren zijn; en die twee manieren staan tegenover elkaar.

Verkeerd reageren ontstaat, doordat men zich ergert aan het gedrag van de ander, en omdat men aan het gedrag van de ander aanstoot neemt.

In dit verband staat in Romeinen 12:19

Wreek uzelf niet, geliefden, maar laat ruimte voor de toorn, want er staat geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, zegt de Heere.

Zelfs Jezus, toe Hij op aarde was en soms uitgescholden werd en daaronder moest lijden, nam de zaak niet in eigen handen maar "gaf het over aan Hem, die rechtvaardig oordeelt".¹

In 1 Samuël 25 wordt een waar gebeurd en interessant verhaal weergegeven.

Als inleiding eerst het volgende: Omdat koning Saul uit jaloeersheid David wilde doden, trok David zich terug in de woestijn Paran. Dat is de huidige Sinai woestijn.

Onder Jeruzalem ligt de tegenwoordige plaats Hebron en daaronder, verder de woestijn in naar het Zuiden, bevonden zich de dorpen Zif en Karmel (niet te verwarren met de berg Karmel in het noorden van Israël) en daaronder het plaatsje Maon.

1 Samuël 25

1b David stond op en trok naar de woestijn Paran.

2 Nu was er in Maon een man die in Karmel zijn bedrijf had. Die man was zeer aanzienlijk: hij had drieduizend schapen en duizend geiten. Hij was bij het scheren van zijn schapen in Karmel.

3 De naam van de man was Nabal, en de naam van zijn vrouw was Abigail. De vrouw was goed van verstand en mooi

¹ 1 Petrus 2:23

van gestalte, maar de man was hard en slecht in zijn optreden. Hij was een nakomeling van Kaleb.

Deze Nabal (zijn naam betekent dwaas) was een onbehouwen en ruwe man, die gehuwd was met een verstandige vrouw. die Abigaïl heette.

Abigaïl betekent "vader verheugt zich" en die naam is haar waarschijnlijk gegeven bij haar geboorte.

4 Toen David in de woestijn hoorde dat Nabal zijn schapen aan het scheren was,

5 stuurde David er tien knechten heen. David zei tegen de knechten: Ga naar Karmel, en als jullie bij Nabal komen, moeten jullie hem in mijn naam naar zijn welstand vragen.

6 Dit moeten jullie zeggen tegen die man, die in voorspoed leeft: Vrede voor u, vrede voor uw huis, en vrede voor alles wat u hebt!

Waarom gingen die 10 mannen in opdracht van David naar Nabal toe? Omdat de herders van Nabal, die circa 3000 schapen en 1000 geiten had, door David en zijn mannen dag en nacht bescherming hadden gehad. .

En omdat David met ongeveer 600 mannen in de woestijn verbleef, waar weinig voedsel en drinken te vinden is, is het te begrijpen dat hij 10 mannen naar Nabal stuurde om hem een vrijwillige gave voor de bewezen goedheid en diensten te vragen.

Deze 10 mannen brachten de volgende boodschap van David aan Nabal over:

7 Welnu, ik heb gehoord dat er schaapscheerders bij u zijn. Nu dan, de herders die u hebt, zijn bij ons geweest; wij hebben hen niet lastiggevallen, en zij hebben al de dagen die zij in Karmel geweest zijn, ook niets gemist.

8 Vraag het uw knechten en zij zullen het u vertellen. Laat deze knechten daarom genade vinden

in uw ogen, want wij zijn gekomen op een goede dag. Geef toch uw dienaren en uw zoon David wat uw hand zal vinden.

9 De knechten van David kwamen en spraken namens David overeenkomstig al die woorden tot Nabal.

David benaderde Nabal vriendlijk en bescheiden.

10 Toen zij zwegen, antwoordde Nabal de dienaren van David: Wie is David, en wie is de zoon van Isai? Er zijn vandaag de dag zoveel slaven die losbreken, ieder bij zijn heer vandaan.

De reactie van Nabal op de woorden van David was beneden peil. Nabal wilde niets met David te maken hebben.

11 Zou ik dan mijn brood, mijn water en mijn vlees nemen, dat ik voor mijn schaapscheerders geslacht heb, en zou ik het aan mannen geven van wie ik niet weet waar zij vandaan komen?

Ook water was in de woestijn een kostbaar bezit. Nabal had een feest aangericht voor de scheerders van zijn 3000 schapen en voelde er niets voor om ook maar iets aan de mannen van David mee te geven.

Uit de woorden van Nabal: mijn brood, mijn water en mijn scheerders blijkt de zelfzuchtige gebondenheid van de gierigaard aan zijn eigen bezit.

12 Toen keerden de knechten van David om en gingen de weg terug; zij kwamen bij David en vertelden hem overeenkomstig al deze woorden.

De mannen van David keerden om, zij maakten rechtsomkeert en in die woorden komt hun verontwaardiging tot uiting zodat zij geen woord verder tot Nabal spraken.

Ze keerden resoluut terug naar David en brachten hem op de hoogte van de reactie van Nabal.

En toen ging David de fout in. Hij gaf deze hele zaak niet aan God over maar wilde als eigen

rechter gaan optreden; hij wilde zich wreken.

13 David zei tegen zijn mannen: Laat ieder zijn zwaard aangorden. Toen gordde ieder zijn zwaard aan, en ook David gordde zijn zwaard aan. Ongeveer vierhonderd man trok achter David aan en tweehonderd bleven er bij de bagage.

Een gewoonte in die tijd was, dat de mannen, die in tijden van strijd bij de bagage bleven, ook mochten delen in de buit.

14 Maar een knecht uit het midden van de knechten vertelde dit aan Abigaïl, de vrouw van Nabal, en zei: Zie, David heeft boden gestuurd uit de woestijn om onze heer te groeten; maar hij is tegen hen uitgevaren.

Een knecht van Nabal benadert hier Abigaïl, omdat hij van mening is dat met zijn heer Nabal niet te spreken valt. De knecht gaat verder:

15 De mannen zijn echter erg goed voor ons geweest; wij zijn

niet lastiggefallen en wij hebben alle dagen dat wij met hen omgingen, toen wij op het veld waren, niets gemist.

16 Toen wij de schapen weidden, zijn zij alle dagen dat wij bij hen waren, een muur om ons heen geweest, zowel 's nachts als overdag.

17 Nu dan, besef dit, en zie wat u doen kunt, want het kwaad is ten volle over onze heer en heel zijn huis besloten. Hij is een verdorven man, met wie niet te praten valt.

18 Toen haastte Abigaïl zich; zij nam tweehonderd broden, twee zakken wijn, vijf toe bereide schapen, vijf maten geroosterd koren, honderd rozijnenkoeken en tweehonderd klompen vijgen, en legde dat alles op ezels.

Abigaïl maakt een vorstelijk geschenk voor David en zijn mannen gereed.

19 En zij zei tegen haar knechten: Trek voor mij uit; zie, ik kom achter jullie aan. Maar

aan haar man Nabal vertelde zij het niet.

Zij deelde niets van dit alles aan haar man mee omdat zij hem voor deze daad ontoegankelijk achtte.

20 Toen zij op de ezel reed en de berg afdaalde, door de bergwand aan het gezicht onttrokken, zie, toen gebeurde het dat David en zijn mannen haar tegemoetkwamen; en zij ontmoette hen.

Toen zij, op weg naar David, door een smalle bergkloof omlaag reed, ontmoette zij daar juist David, die ook met zijn mannen door die smalle bergkloof omhoog moest gaan om bij Nabal te komen.

Ook hier weer een prachtige leiding van dit alles door de Geest van God.

De weg van David ging omhoog. Hij wilde als eigen rechter optreden; hij verhoogde zichzelf daarmee.

De weg van Abigaïl ging omlaag; zij ging de weg van de nederigen, die genade van God ontvangen. En precies daar, in de bergkloof, om elkaar niet te missen, ontmoetten zij elkaar.

21 David had gezegd: Werkelijk, ik heb voor niets alles bewaakt wat deze man in de woestijn heeft, zodat er niets gemist wordt van alles wat hij heeft; hij heeft mij kwaad voor goed vergolden.

22 God mag zó en nog veel erger doen met de vijanden van David, als ik van alles wat hij heeft, één man tot morgen overlaat!

Zo had David het in zijn hart, toen hij op weg was naar Nabal om zich te wreken.

23 Toen Abigaïl David zag, haastte zij zich en kwam van de ezel af. Vervolgens wierp zij zich voor David op haar gezicht en boog zich ter aarde.

Abigaïl begroette David op Oosterse wijze.

Zij wierp zich vlak voor David op haar knieën met haar voorhoofd neergebogen op de aarde.

24 Zij viel aan zijn voeten en zei: Och, mijn heer, op mij rust de misdaad; laat uw dienaress toch spreken ten aanhoren van u, en luister naar de woorden van uw dienaress.

Zij nam de schuld van haar man op zich, hoewel zij persoonlijk onschuldig was.

25 Laat mijn heer toch geen aandacht schenken aan deze verdorven man, aan Nabal, want zoals zijn naam is, zo is hij: Nabal is zijn naam en er is dwaasheid in hem. Maar ik, uw dienaress, heb de knechten van mijn heer, die u gezonden hebt, niet gezien.

Omdat het leven van haar man en zijn knechten in gevaar is, spreekt Abagaïl op die wijze over haar man. In gewone omstandigheden zou dat onbetamelijk zijn geweest.

26 En nu, mijn heer, zo waar de HEERE leeft en u zelf leeft, het is de HEERE Die u verhinderd heeft tot bloedschuld te komen, en dat uw eigen hand u verlossing schenken zou. En nu, mogen uw vijanden en zij die kwaadwillend zijn tegenover mijn heer, worden als Nabal!

Abigaïl wilde— geleid door de Geest van God – David er voor bewaren om het recht in eigen hand te nemen en daardoor bloedschuld op zich te laden.

27 Welnu, dit is het geschenk dat uw dienaress voor mijn heer meegebracht heeft, opdat het gegeven zal worden aan de knechten die mijn heer volgen.

Het geschenk zou voor haar uitgezonden worden maar door die plotselinge ontmoeting in de bergkloof was het daar niet van gekomen.

28 Vergeef toch uw dienaress de overtreding, want de HEERE zal voor mijn heer zeker een blijvend koningshuis maken, omdat mijn heer de oorlogen van de HEERE voert en er al uw

levensdagen geen kwaad bij u gevonden is.

Abagaïl vraagt om vergeving en wijst David er op, dat het hem in de toekomstige tijd zeker goed zal gaan.

29 Wanneer er een mens opstaat om u te vervolgen en naar het leven te staan, zal het leven van mijn heer veilig zijn in de buidel van de levenden bij de HEERE, uw God. Het leven van uw vijanden echter zal Hij wegslingeren midden uit de holte van de slinger.

Abigaïl is er van overtuigd dat het leven van David veilig in zijn God is verborgen en dat de Heere tegen zijn vijanden zal strijden.

30 En het zal gebeuren, wanneer de HEERE aan mijn heer zal doen naar al het goede dat Hij over u gesproken heeft, en Hij u aanstelt tot een vorst over Israël,

31 dat dit dan voor u, mijn heer, niet tot struikelblok of tot aanstoot voor uw hart zal zijn,

dat u namelijk zonder reden bloed vergoten hebt en dat mijn heer zich zelf verlossing geschonken heeft. En wanneer de HEERE mijn heer welgedaan heeft, denk dan aan uw dienares.

Hier noemt Abigaïl twee woorden namelijk struikelblok en aanstoot.

In Psalm 119:165 staat:
Wie Uw wet liefhebben, hebben diepe vrede; voor hen ligt er geen struikelblok.

Wanneer wij het woord "Wreekt uzelf niet geliefden, maar laat ruimte voor de toorn" liefhebben, dan hebben wij diepe vrede; dan is er voor ons geen struikelblok.

In 1 Johannes 2:10 noemt de Staten Vertaling:

Die zijn broeder liefheeft, blijft in het licht, en geen ergernis is in hem.

Als wij verzocht worden om aanstoot te nemen of om ons te ergeren aan het gedrag van de

ander, dan hebben wij nog niet gezondigd, maar als het aanstoot nemen of de ergernis een plaats in ons hart krijgt, dan gaat het mis.

Nabal vierde thuis feest met zijn scheerders en werd zwaar beschonken. Toen hij de volgende morgen uit zijn roes ontwaakte en weer wat normaal kon denken, vertelde Abigaïl hem alles.

Dat zij David had weerhouden om een slachting aan te richten in zijn huis en om wraak te nemen door het gedrag van haar eigen man.

Nabal schrok hier zo van, dat hij een beroerte kreeg en tien dagen later stierf.

Nogmaals onze kerntekst uit Romeinen 12:19

Wreek uzelf niet, geliefden, maar laat ruimte voor de toorn, want er staat geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, zegt de Heere.